

Đánbà

Tuần báo xuất - ban ngày thứ sáu

NAM THU 4 — SO 152 — 22 MAI 1942

MỖI SỐ 0\$13

Thư từ và ngân phiếu
xin gửi về
La Directrice du
TUAN BAO DAN BA
76, WIẾLÉ — HANOI

BA THÁNG 1,60
SÁU THÁNG 3,00
MỘT NĂM 6,00
CHÍNH PHỦ GẤP ĐÔI

ĐỀ CHỐNG NẠN SINH HOẠT ĐẤT ĐỎ

Cac Bà hay tự vệ

Đó là vấn đề mà báo Dépêche trong Nam đáp lại những bà nội trợ phàn nàn các người bán hàng không chịu bán theo giá của Hội-đồng hóa giá định. Như các bạn sắp đọc, bài ấy đề trả lời riêng cho các bà nội-trợ ở Saigon. Nhưng ở ngoài Bắc, những bà nội trợ cũng chịu một cái nạn như thế. Những phương pháp tự vệ mà báo Dépêche chỉ cho các bạn nội trợ trong Nam có thể là những phương pháp chung của các bạn nội trợ ngoài Bắc. Tuy nhiên cũng không nên tin ở cả những biện yết giá hàng mà ta vẫn thấy người bán hàng ở chợ cắm lên các món hàng. Có thứ mua đúng theo giá yết, ta bị hớ vô cùng: thùng soài yết giá 2\$00 một chục ta chỉ mua đến 1\$30 1 chục. Trái lại thịt lợn theo giá nhà nước định là 1\$30 1 cân thì đi mỗi căng không bao giờ là mua được giá đó. Có làm giữ như mấy bà đầm thì họ sẽ bán cho ta thứ thịt bạc nhạc toàn dây nhợ vì đó cũng là thịt! Cũng như củi giá hội-đồng định là 1\$00 1 tạ. Giở luật với nhà hàng họ sẽ bán cho ta đồng củi mẫu, mục vì đó cũng là củi, còn thứ củi tốt đụn đượm họ bán 1\$80 — 2\$00 kia!

Muốn tránh những sự bịp mà vẫn hợp luật của nhà hàng, hội đồng hóa giá ở Bắc-kỳ còn phải làm việc tỉ mỉ hơn bây giờ nhiều: phải phân chia thứ ăn uống ra làm mấy hạng, và định giá từng hạng một cho phân minh. Lại bắt các hàng phải yết giá thứ nào vào thứ ấy. Tôi vẫn thấy họ yết giá thứ ít lên nhiều chừng lúc có nhân viên đi kiểm giá họ lại tráo cái biển yết giá khác.

Buộc nhà hàng thức gì cũng phải bán cân, thì lại buộc cả họ phải bán từng nửa lạng trở lên, về rau củ khoai tây cà rốt v. v... Tôi đã thấy bị bắt buộc bán cân theo giá nhà nước bọn nhà hàng nhất định không bán cho ai dưới một cân, cứ mua đúng một cân họ mới bán. Thử hỏi người Nam ta mau đến một cân hạt đậu, một cân cà rốt một ngày làm gì? Ấy thế, nhưng nếu ta chịu mua lẻ từ một hai củ khoai, dăm củ cà rốt thì họ bán ngay vì bán như thế, không cân lạng họ tha hồ bắt chẹt.

Bạn nội trợ người Nam mình còn lắm khi bị ức là thấy người đầm mua được rẻ ngay trước mắt mình, mà đến mình thì phải mua đắt. Ấy là tại mình không biết cách tự vệ, cứ chia bộ làm mười, rồi lại phàn nàn

bị mua đắt. Vẫn biết có khi những nhà hàng mua buôn tận gốc đã cao hơn giá hội-đồng định rồi, ta không nỡ làm hại họ. Nhưng nếu ta cứ ráo riết không mua đắt của họ, thấy khó bán tất họ phải dìm giá buôn xuống. Người có tiền có thể mua đắt không cần tiền nhưng tưởng những người ít tiền, mua bán cần so kè, mà đừng mua dễ dãi làm giá cao cho bọn bán hàng, để cho những người ít tiền phải chịu đắt lây!

Báo Dépêche đã dụng công đi phỏng vấn nhân viên ban hội-đồng hóa giá để chỉ cho ta những cách tự vệ sau này.

Ở chợ Bến Thành Saigon (ở chợ Đồng - Xuân Hanoi cũng thế) cứ vào khoảng 6 giờ đến 8 giờ (tại sao lại không có người thay phiên đi suốt ngày cho đến lúc tan chợ?) thì trong

xem tiếp trang 6

Thống-chế Pétain
đã nói:

«Hội dân Pháp! Sắp hàng vào mà ủng hộ bản chức bởi chưng các người đã cử ta làm Quốc-trưởng. Các người hãy dẹp mọi lời chê bai để cho Chính-phủ được dễ dàng làm việc,

MỘT BÀ ĐỘC GIẢ.— Bà không thể lờ ỉa kia ra trước pháp luật vì một lẽ gì cả. Bà tính đến chuyện ly-dị? Tôi tưởng chưa uên với: Ông nhà đang ở thời kỳ chơi bời, cái thời kỳ ấy rồi cũng phải hết. Muốn tránh sự lục đục bà hãy cứ xin phép bố mẹ chồng mang con cái về quê, thác ra là để nghỉ ngơi đã. Vắng bà, đỡ những cuộc xô sát có lẽ ông sẽ nghĩ đến bà. Cuộc đời của bà đã dở dang một lần rồi không nên để nó dở dang đến lần thứ hai.

CÔ THẢO MAL.— Cô nên bảo M. đến nhà cô một lần nữa nói cho tận tình may ra có chuyển lòng mẹ và anh cô chăng? Cô đã ăn ở với M rồi, thì lấy chồng ở chồng sau này của cô sẽ có thể lờ thôi với nhà cô về sự trình tiết được? Cô cứ bày lẽ lợi hại thế với mẹ cô.

CÔ L. N.— Cô nên chờ chàng về, và nên bồi thắm chàng. Nếu thực lòng yêu cô và lấy được cô, cô sẽ đợi chàng, còn như chàng lưỡng lự lạnh nhạt, cô cũng nên quên mối tình ấy mà nghĩ đến sự chung thân của cô chứ đừng nên lấy làm đau khổ. Cần phải hỏi thật để định đoạt đời mình.

CÔ. H. T. H.— Cô nên tìm gặp H mà hỏi. Hỏi một chuyện như thế, cô không sợ người ta cười cô là bất chính?

HỎI. Thấy H từ năm 15 tuổi, tuy mẹ T không tán thành lắm, song thầy T rất ưng ý, còn T thì cố nhiên là chưa có ý kiến gì, nên trong 6 năm nay, hai người tuy tiếng là vợ chồng mà thực ra thì chưa có gì à tình vợ chồng cả. Và khi cưới thì T còn ít tuổi quá, nên chưa vào sổ khai giá thú được. H không có giáo dục nên dẫu được nhà chồng rất quý mến, mà gần đây nàng cứ quơ loa gây chuyện bất-hòa, rồi

tự tiện về nhà mình, bất đắc dĩ mới trở lại nhà chồng một vài hôm song lại về ngay.

Vừa đây vì sự tình-cờ, một thương gia ở tỉnh làm quen với T, và bản tin muốn gả một trong hai em gái cho T, mà T được tùy ý kén chọn, người ấy cũng biết truyện T và H rồi.

T đã được tự ý lựa chọn và đã bằng lòng mà hai nhà đều đã ưng-thuận song còn phải dẫu người cha T, vì lý người còn muốn cho H về với T, mà tình người nghiêm khắc và độc đoán. Vậy xin hỏi:

1) Có người bảo: việc này nên dò xét kỹ lưỡng, vì tự nhiên họ gọi mình mà cho được tự ý kén chọn, thì biết đâu trong 2 thiếu nữ ấy, lại không có sự gì bí-ẩn chăng?

2) Nay T không thể yêu H được nữa, vậy mẹ T có thể viện lẽ gì, mà nói cho thầy T thay đổi được ý kiến không?

3) Nếu đã phân trần mọi lẽ mà thầy T vẫn không nghe, thì người mẹ cứ ngầm cho phép T và em gái người kia yêu nhau trước đi, rồi đến khi việc đã xảy ra thì thầy T sẽ phải

bằng lòng cho lấy nhau. Làm như thế có nên không? Và sau này thầy T có ngăn trở gì không?

4) Mẹ T muốn đính ước ngay bây giờ, vì để lâu nhớ họ lại nhận nhờ nơi khác. Mà đính ước rồi, nhớ sau này thầy T không thuận thì làm thế nào?

P. T. THÚY QUYỀN

TRẢ LỜI.— Việc vợ chồng ly tán là một việc rất quan trọng, có can hệ đến âm đức, các cụ xưa rất tin thế nên sự vợ chồng ly dị đối với các cụ là một sự không những bất đắc dĩ mà còn không bao giờ nên có nữa. Giữ gìn như thế có khi các cụ cũng làm cho nhiều cuộc đời phải đau khổ, nhưng phần nhiều, cái quan niệm ấy đã duy trì được sự tôn trọng của hôn nhân, đã giữ cho lương tâm người ta khỏi sinh phóng túng đứng núi này trông núi nọ. Bởi thế không thể cho là ông cụ của T quá nghiêm khắc hay cổ-hủ được. Và lại, theo thư cô, thì mẹ T. cũng ghét con dâu, T. cũng ghét vợ. Đã hay H. người con dâu đã khiến cho mẹ chồng và chồng,

(xem tiếp trang 14)

Đàn bà Nhật trong văn giới

Sự hợp tác Pháp Nhật ở Đông Dương đã khiến người Nam tò mò muốn biết những phong tục cách sinh hoạt vật chất và tinh-thần của người Nhật. Riêng chúng ta, chúng ta muốn biết trình độ người đàn bà Nhật ra sao? Bởi vậy, kỳ này chúng tôi cố gắng biên soạn một bài của một nữ-sĩ Nhật, bà Kikon Yamata, lược thuật về sự hoạt động của đàn bà Nhật trong văn-giới. Bà Kikon Yamata là một nữ-văn sĩ có danh ở Nhật và cả ở Pháp nữa. Từ trước bà vẫn là nữ 'trợ bút' của hầu hết các báo chí giá trị bên Pháp như 1. « Revue de 2 mondes » « Revue de France » Revue Bleue — Revue hebdomadaire — Intransigeant — Figaro — Paris Soir — Le Quotidien — Écho de Paris,

Xem bài của bà thấy địa vị quan trọng của đàn bà Nhật trong văn-giới, chúng ta có thể ước lượng được sự tiên bộ của họ về các phương diện khác.

Về thế kỷ thứ 20, nước Nhật-Bản đã sản xuất được nhiều nữ-văn-sĩ. Những vị ấy hoặc là nhà diễn giả, làm báo hoặc trợ bút các tạp chí lớn. Ngoài hạng nữ-sĩ nhà nghề đó, có những người đàn bà học thức uyên thâm, thì tài vào bực nhất, những nhà nữ-sư-phạm vì công cuộc truyền-bá giáo dục, cũng trở nên các nhà văn có danh. Lại còn những vợ, con các nhà chính trị, đã quen với cái nghệ thuật biện thuyết thường đem tài biện thuyết văn chương giúp chồng trong những vụ tranh cử, rất là đặc lực.

Lời nói, ngọn bút của người đàn bà Nhật càng ngày càng khiến mọi người phải chú ý, và đã gây được một cái quyền lực quan trọng. Những báo chí của họ chủ trương, xuất bản tới những con số rất lớn vì tất cả xã-hội Nhật đều có

Xem tiếp trang 11

Gái Việt

TRUYỆN DÀI

của DUYÊN HÀ

Tiếp theo

Cầm điệu cày (làm bằng ống nứa) Tuynh hút một hơi thật giải. Tuynh khoanh tay lại hai mắt đờ đờ nhìn lên trần nhà.

Oanh lại tưởng Tuynh buồn ngủ.

— Lại giường nằm anh.

Tuynh lắc đầu nói tiếp :

— Rồi một buổi chiều anh a — một buổi chiều thu — chiều thu thật chứ không phải tôi thêm chữ thu cho nó văn vẻ đâu — một xu dính túi chẳng có, cơn nghiện lại lên... Tôi buồn quá, quyết chí quyền sinh. Tôi tìm mãi không được cái thùng, chợt trông thấy trên giường thờ, ở bát hương có cái đĩa dùng để treo hương vòng, anh có biết những lối bát hương ấy không ?

— Có ; Trên đĩa người ta để đồng tiền rồi mắc hương vòng vào.

— Đúng... Tôi thấy đồng xu ở trên cái đĩa ấy, tôi mừng quá ! Tôi vội leo lên tháo lấy chạy đi mua nửa bát cam-lồ.

— Cái gì, cam-lồ là cái gì ?

— Là một thứ nước nấu bằng những rễ lâu bản

dền thuốc phiện. Những bọn cu-ly xe nghiện, lúc cơn lên không đủ tiền mua sái thì lại hàng con mẹ nghiện ở đầu phố hàng Song mua một bát

nước ấy uống vào cho đỡ ! Hai xu một bát ! Tôi có một xu, mua được nửa bát !

Oanh rung mình lộ vẻ ghê tởm. Tuynh cười chua chát :

— Uống xong nửa bát cam-lồ, tôi cũng rung mình như anh vừa rung mình vậy. Tôi muốn móc họng cho mửa ra. Biết bao nhiêu là cău ghét, biết bao nhiêu là mồ hôi tay ở trong nước ấy ! Nhưng anh ơi cũng nhờ bát nước ấy mà tôi tỉnh hẳn.

— Hết cơn nghiện !

— Hết cơn nghiện ! hết cả cơn mê ! Thật là cam-lồ của đức Phật ! Tất cả mọi sự xấu xa của tôi đã được chút nước bản rửa sạch. Cái lương tâm bỏ tôi trong khi tôi giẫm lên bạc vàng, tắm trong sa hoa, nay lại trở về với tôi. Tôi thấy lòng lâng lâng như lòng một trinh nữ và đầy quyết liệt như một ông thượng tướng sắp ra trận. Về nhà — nói chữ nhà lại càng nhục nhã — Bảo là cái lều thì phải hơn, tôi thu xếp mấy cái quần áo cũ rách gói lại một gói rồi bước chân ra đi, nhất định bỏ hẳn mọi sự chơi bời để lập thân.

— Để làm ông chủ thầu.

— Đâu đã mau thế. Còn cháu ! Từ một thằng cai phu đến một chủ thầu be bé như tôi bây giờ cũng mất 5, 6 năm rồi. Vốn liếng đã có gì ! Tôi mới chỉ giám bỏ thầu những việc nhỏ nhỏ như những việc làm hoặc sửa chữa một vài đoạn đường, thế thôi ! Giá có kha khá tiền thì cũng giám bốc vác lăm, khốn nỗi lưng vốn ngăn ngại thành thử đành phải cam phận mèo nhỏ bắt chuột con ... Kia có lẽ đến giờ rồi, anh đi làm đi chứ.

— Thong thả cũng chả sao.

— Anh làm thế nào tôi lãnh được mandat chiều nay thì hay quá.

— Có thể được. Chừng bốn giờ anh tới tòa Sứ, tôi sẽ đưa anh. Lĩnh rồi tối nay chầu hát nhé.

— Mười châu cũng xin vâng.

— Đùa đấy, tôi có đi hát bao giờ .

— Thì hôm nay đi với tôi.

— Anh hay đi hát thế à ?

— Trong một tháng cả ba mươi ngày ở nhà ả đào, nhưng từ độ uống cam-lồ thì...

Oanh vừa đứng dậy với áo mặc, vừa cười :

— Thì sợ ả đào như sợ nước cam-lồ !

Tìm việc

Một người con gái chỉ có bằng cơ thủy muốn tìm việc làm ở các nhà buôn hay bệnh viện. Lương đủ sống, hỏi nhà báo.

Tuynh đã lãnh được tiền và đương đi tung tăng ở trên con đường dẫn vào Tòa Sứ. Tuynh nói nhỏ nhỏ : «Tuy là chỗ anh em nhưng mình cũng phải cái gì mới được chứ ! À hay là ta mời hẳn bữa cơm, sang lắm thì một công (năm đồng) là cùng. Như thế mà tiện. Công việc của mình còn nhiều, còn phải nhờ hẳn

Một hồi trống tan hầu vang động. Các ông phán, ông ký khăn đen áo giải lần lượt kéo ra. Trông ông nào cũng có vẻ bề vẹ. Các ông đi thật khoan thai. Những ông trẻ đi trước, miệng bỏ bô như cố định nói nốt câu truyện còn đương dở, Mấy ông có tuổi đi sau cùng. Cái ô đen móc ở cánh tay, vừa đi vừa lấy dáng như những cô gái đến tuổi lấy chồng.

Một vài anh phu xe mời các quan, nhưng chỉ là mời lấy lệ. Các quan có bao giờ đi đâu. Từ dần tỉnh đến cuối tỉnh, cả dọc lẫn ngang người nào bước chậm mới mất 20 phút. Ai tội gì lại mất 5 xu ! năm xu ở một tỉnh nhỏ to lắm !

Tuynh từ nãy dừng tách ra bên đường đợi Oanh mọi người đi khỏi một lúc lâu mới thấy bóng oanh Tuynh chạy vội lại. Oanh tươi cười nhìn bạn hỏi :

—Được chưa ?

—Rồi

—Cám ơn bằng cái gì nào ? nói bõn, đấy đi ăn cơm với tôi cho vui. Đã lâu mới gặp, tôi thêm nói truyện cũ lắm.

—Hừ ! Chính tôi đến đây định mời anh đi ăn cơm.

—Không bao giờ tôi nhận lời.

—Vi quan bao giờ lại thêm ăn cơm với một thằng dân phải không ?

—Vi lời mời của anh làm

cho tôi khó chịu, vừa giúp anh một tí, anh cho ăn, thế có khác gì tôi ăn lẽ ! nếu anh muốn mời tôi anh đề khi khác, Chiều nay chính tôi mời anh, anh không được từ chối, Chỉ là một bữa cơm của một người bạn mời một người bạn.

Kể thật ra lúc ở trường Oanh cũng chẳng thân gì với Tuynh. Đó cũng là lẽ thường. Bọn học chăm, giỏi ít khi chơi với bọn lười, dốt. Không những thế, Oanh lại rất ghét Tuynh. Còn đi học Tuynh đã treo một tấm gương rất xấu. Là một người học trò, Tuynh kiêm cả chức thủ lĩnh một bọn du côn. Tuynh giám cả gan đe đánh cả thầy giáo. Những sự tình nghịch và liều lĩnh của Tuynh đã làm cả tỉnh Nam phải ghê tởm Tuynh tuy Tuynh là con nhà giàu !

Nhưng bây giờ khác. Oanh chỉ nhận ở Tuynh một bạn cùng lớp và cho sự gặp gỡ này là một cuộc vui hiếm có. Cái cảm giác của Oanh nó na ná như cảm giác của một khách tha hương gặp người đồng xứ.

Oanh tiếp :

—Bây giờ chúng ta hãy đi chơi mát đã. Tuynh buồn buồn :

—Đi chơi đâu bây giờ ! Thôi hãy cho tôi mời anh bữa *appéritif* (rượu khai vị) vậy.

Oanh vỗ vai bạn

—Anh này gan tẻ ! Anh còn bầu ở đây, tôi cũng ở đây, chỉ sợ anh không sẵn tiền mời tôi thôi. . À quên thế anh ở Hà nam thì anh ở đâu, trọ hay là có gia đình ở đây.

—Đã vợ con gì. Tôi định hễ bao giờ giàu có mới lấy vợ. Còn anh... thôi, quan phán thì o gì thiên hạ lại không ; hiển cả con lẫn của.

Oanh lắc đầu :

—Ấy mẹ tôi cũng cứ dục, nhưng tôi hãy còn ngần ngại, vợ con vào, dầy dả lắm... Đi, đi qua cầu cho mát. . À, tôi phải hỏi anh mới được, cái quan niệm của anh về người vợ thế nào ?

Tuynh cười.

—Tôi chẳng có quan niệm gì cả, tôi cứ nghĩ nôm thế này : Nếu mình có nhiều tiền thì mình có thể lấy người vợ đẹp nhưng « bỏ xu » cũng được còn nếu mình « bỏ xu » mà lại có danh vọng như anh chẳng hạn thì phải kiếm mỏ mà đào. Anh đừng cười, đó cũng là cái luật thừa trừ của tạo hoá. Anh, anh nghĩ sao ?

—Tôi thì vẫn vợ lắm. Cái quan niệm của tôi nó thay đổi như cái chong chóng... lúc còn đi học tôi ước ao một người vợ thơ mộng.

—Nghĩa là thế nào, tôi đã dốt anh cứ dùng chữ, ai hiểu.

—Nghĩa là một vẻ đẹp trong trắng, một cái gì mong manh như dentelle, như bộ sa phòng, một báu vật để mình thờ phụng, một... ối chào không thể tả được.

—Còn bây giờ ?

—Chưa ! chưa đến *bảy giờ*. Rồi lúc mới bước chân vào vòng... vòng gì, thôi cứ gọi là vòng *phu phụ* cho nó bớt tục thì cái lòng mình lại đổi chiều ngay. Lúc ấy người vợ phải là một người lộng lẫy, đẹp... một vẻ đẹp làm mình mê mết, đắm đuối... người phải lẳn, thon, cao, ngực phải nở mắt to, sanh ướt, đôi môi thắm, mọng, cổ tay tròn, trắng.

—Nghĩa là một cái đẹp làm chết cả ông Liễu hạ Huệ ?

(còn nữa)

Chiếc nón Thanh Quan

ĐEM cái tên của một nữ-thi-sĩ phong nhã của xứ ta đặt tên cho một thứ nón kiểu mới, nhà chế tạo nón Thanh-Quan thực đã có một dụng ý rất đẹp đẽ. Cứ nghe tên gọi của nó, người ta đã tưởng tượng bao vẻ thanh lịch của chiếc nón mới!

Chúng tôi đã được hân hạnh nhà chế tạo nón Thanh-Quan tặng một chiếc cũng tương tự như kiểu nón mới mà mấy năm xưa đã thịnh hành một dạo, nhưng nhờ những sự chế biến, nón thanh-quan có vẻ diễm dáng và nhất là tiện hơn chiếc nón kiểu mới trước kia nhiều. Làm bằng một thứ cội, nó mong manh nhẹ nhàng như một chiếc lông hồng, đội lên đầu như đề đầu không. Vài chùm hoa màu sắc, bình hai uyển nhiên như một chùm hoa thực tô-diễm bên vành nón, khiến chiếc nón có một vẻ đằm

đáng rất vui mắt. Bên trong nón, ngoài chiếc quai giữ chặt chiếc nón vào đầu lại có một chiếc quai phụ nâng mái tóc đằng sau gáy như kiểu nón đầm để giữ chặt thêm chiếc nón khi trời có gió mà khi lặng gió thì chỉ có một chiếc quai phụ đó cũng đủ giữ được nón, không cần phải buộc chiếc quai chính dưới cằm.

Điều tiện lợi ấy chắc rất được những bạn gái đi xe đạp đội thứ nón cổ-diễn của ta, thường khổ về cái nạn lật nón, tay giữ guidon, tay giữ nón, ưa thích. Đội thứ nón thanh-quan, giá dụ vào nhà hay ở chỗ đám đông cũng có thể giữ được nón trên đầu vì nó không sùm sụp che mắt như nón thường.

Các bạn gái nào ưa thay đổi một y phục nên thử lại hiệu mà xem thứ nón thanh quan. Ngoài phố, trên trường đua mấy lúc này cũng đã thấy lắm người đội rồi. Đẹp hay không cái đó là tùy mắt, tùy ý kiến từng người.

CÔ THÚY

Anh nghèo lắm!

Anh nghèo lắm, than ôi, anh nghèo lắm!
Anh chỉ giàu gió lùa với mưa to,
Anh chỉ giàu có dăm bầy vằn thờ,
Với tất cả lòng yêu em đằm thắm.

Anh nghèo lắm, than ôi, anh nghèo lắm!
Mà, than ôi, em mến cảnh huy hoàng,
Em ước ao xe ngựa bạc vàng,
Em mơ tưởng lầu cao... Nhiều thứ lắm!

Em muốn gấm, chỉ có mây làm gấm,
Em muốn nhung, anh chỉ có rêu xanh,
Muốn kim cương, chỉ có nước long lanh,
Anh nghèo lắm, than ôi, anh nghèo lắm!

Biết làm sao cho tơ duyên bền thắm?
Biết làm sao giữ được tấm tình em?
Biết làm sao còn mãi mắt trong huyền,
Và còn mãi đôi làn môi mọng thắm?

Anh nghèo lắm, than ôi, anh nghèo lắm!

BÀNG-BÁ-LÂN

(Ngập ngừng)

Những thiếu nữ Việt-Nam

muốn hấp thụ một nền giáo dục hoàn toàn nên theo học trường

SAINT PIERRE

4 Boulevard Pasquier

Giáo sư dâm — Dạy bảo kỹ lưỡng
Luyện tập học trò ứng thí các kỳ thi — có nhận học sinh ở trong và ở ngoài, có lớp dạy các trẻ bé do một thiếu nữ Pháp và một thiếu nữ Nam trông coi

Hoàng hôn

*Hoàng-hôn xuống chầm chậm
Trong lúc hương sương lên
Hơi chiều vương run lá,
Cảnh ngả dần sang đen.*

*Có gì chẳng trước mắt :
Núi xa nét nhòe dần,
Có gì vừa tan mất
Trong tiếng chiều ngân ngân.*

*Không trung hòa dịu dịu ;
Gió ru hồn say sưa.
Lòng sông mơ hồ chiều
Thấp thoáng ánh sao thưa...*

*...Ánh chiều chầm chậm tắt
Sương vàng chầm chậm lan ;
Cỏ cây chầm chậm nát,
Đời người chầm chậm tan !..*

HỒNG THU
Thanh-hóa

...HAY TU' VÊ

Tiếp theo trang 1

chợ có tới năm sáu nhân viên ban hội đồng hóa giá đi khắp các giấy hàng để kiểm soát xem các giấy hàng có yết giá bán đúng như luật định không? Lại có bốn viên cảnh sát luôn luôn qua lại trong chợ để giúp sức với các nhân viên hội-đồng hóa giá, khi có việc xảy ra. Một viên cảnh sát knác luôn luôn túc trực ở gian hàng cá và ở gian này hay xảy ra nhiều sự lộn thoi hơn cả. Những mụ bán cá — ở khắp thế giới, đâu cũng thế — là những mụ tai ngược lắm điều ghê gớm. Tuy ngàn ấy nhân viên nhưng lắm khi người mua hàng gặp phải lúc bị bắt chẹt không tìm được thày cảnh sát nào tại chỗ gặp, trường hợp ấy các bà chờ nổi xung với mụ bán hàng và rầm rộ bảo mụ : Ta đi tìm cảnh sát.

Bảo thế, lúc bà tìm được cảnh sát đến thì mụ bán hàng đã lẫn mất rồi. Cứ lảng lạng mà đi tìm cảnh sát, nếu không gặp thì ra buồng bán vé mà bảo. người ta sẽ gọi cảnh sát cho bà,

Nhiều bà nội trợ còn phàn nàn rằng nhà hàng bày hàng đó, mà hỏi mua họ không bán, họ tạ sự đã bán rồi các bà nên nhớ rằng : cứ cái gì thấy bày ở hàng là phải bán. Ai mua rồi, gửi hàng lại thì người bán hàng phải cắt đi một chỗ khác, và muốn tránh sự giấu hàng bán giá cao, nhà nước còn bắt

người bán hàng hề bán hàng rồi thì phải bảo người mua mang ngay đi. Vậy hề thấy hàng bày mà không bán các bà cứ đi gọi cảnh sát.

Các bà lại có quyền bắt người bán hàng phải bán cân nếu những thứ hàng đó hội-đồng đã định giá bán theo cân. Họ từ chối không bán cân là họ phạm luật. Hàng gà hàng vịt bằng cá cũng đều phải có cân.

Các bà lại cần biết rằng nhà nước phạt những kẻ bán quá giá rất nặng đối với người ngồi bán ở chợ, lần thứ nhất bị phạt 9\$00 lần thứ hai 27 đồng. Có khi còn bị cấm không được ngồi hàng trong 15 ngày. Ấy là không kể còn bị phạt tù là khác.

Vỏ quýt giấy phải có móng tay nhọn mới trừ tuyệt được bọn bắt chẹt khách mua.

D. H. thuật

MỘT NHÀ CHUYÊN MÔN
ĐÓNG GIẤY PHỤ - NỮ

Q U Ê
H I Ê N

36 — HÀNG BỒ HANOI

Quý bà quý cô muốn có
giày và Sandale kiểu mới
đi mùa nực thì xin mời
lại hiệu Quế-Hiên

TRẢ LỜI Đ E P

Cô LIÊU (N m-dinh) — xin y lời cô. Kề mũi thế thì dùng thuốc trừ trứng cá. Nếu dùng tay nặn, da sẽ bầm lại khó chữa.

Cô CHY (Long-xuyên) — Có nên dùng phấn màu ocre rosée. Đánh môi son thì đánh vào phía trong môi dưới, chớ đánh loe ra khắp môi. Vì như vậy, trông môi sẽ già hơn. fard dùng màu mandarine bôi lên gần gò má, chênh c. éch ra phía mang tai một chút, long mày để vòng cau nhưng đừng cong quá, kẻ sọc như Marlène Dietrich chỉ là một lối lập dị cơ không đẹp, tóc nên rẽ lệch t. 1 mới hợp với vẻ mặt. Chúng tôi sẵn lòng mua dùm cô mỹ-phẩm.

Cô NG. T. S (Saigon) — Dùng Glycérine tay crème không được vì Glicérine không đủ chất bổ nuôi da. Có thứ Crème Tsar bán ở ngoài này rất tốt của người Mỹ chế, 50 gr giá 10\$00. Dừa chuột cát

mỏng và nước ép cà chua dùng xoa mặt rất tốt, có điều phải dùng cà chua thật chín, chớ nếu cô dùng cà chua chưa chín, nước nó có nhiều Acide, dễ làm hại da cô! Sao không dùng lait de concombre có tiện không? mua báo cứ gửi mandat cho Directrice Đàn Bà 76 Wiélé.

Cô Kim - Nhã Hanoi — Da không dùng được lait de concombre, phải dùng taur crème nào thật tốt hoặc lait d'anaade. Kuuon mặt ấy phải rẽ tóc bên. Nước tam rụng long tay đã chỉ nhiều lần. Có đồ báo cũ coi thì thấy.

Cô-Bien-Ha Puompeah — Muốn nhiều la đàn bà tại da ngực bao giờ cũng trắng hơn mặt, Nếu da ngực có đen, có nên dùng thuốc này bởi tối tôi trước khi đi ngủ (toa thuốc của bác sỹ Leroy)

Oxide de zinc 25 gr
Glycérine neutre 50 gr
Eau distillée de roses 100 gr

Cô-Sang Phong Thanh — Malette và các thứ mỹ-phẩm (theo mandat 172\$0) của cô đã gửi vào lâu rồi, nhận được cho biết.

Bánh da lợn lớp trong lớp đục

1 cân đường, 1 tô nước lạnh, 1 cân bột hoàng tinh rây kỹ, 1 nửa cân bột mần thịt, 1 trái dừa vắt lấy nước cốt.

Cách làm :

Làm lớp trong : Nhồi 1 nửa cân đường và bột hoàng tinh với nước lạnh. Đem hấp thử xem có vừa không,

Làm lớp đục : Nhồi 1 nửa cân đường bột mần thịt và nước cốt dừa cho đều.

Cách đồ và hấp Múc riêng 1 chén lớp trong 1 chén lớp đục nên dùng hộp bánh petit beurre đồ nhiều lớp cho đẹp, đồ lớp này hấp chín hãy đồ lớp kia.

M. B.D.C LOUISE DUNG ET S...

Trả lời thuốc.

BÀ ĐÀO, VINH-ĐIỂN.— Cả hai ông bà cùng các cháu phải đi tử máu ngay. Nếu quả nhiên bị bệnh kia tức khắc bác-sỹ sẽ cho đơn chữa. Có điều bệnh ấy thì phải kiên gan. Ít ra ba năm mới khỏi hẳn. Năm nào cũng cần đi tử máu một lần. Bao giờ mau không có gì mới là khỏi hẳn. Trong thời-kỳ chữa nên kiêng đừng nằm chung.

Trên Đồi

Trên đồi phảng phất gió
đưa,
Áo xanh, thiếu-nữ thần thơ
nhìn trời.
Chiều về bóng nắng dần
phai,
Ruộng vàng, sông trắng
miệt mài ánh dương,
Thấy chim đôi lứa yêu
đương,
Tình xuân nghĩ nỗi vẫn
vương, Cô buồn...
Sóng thu đôi mắt rập rờn,
Sóng lòng ai hỡi chấp chờn
lòng chưa ?

Bóng chiều tắt khói sương
mờ

Mây chiều vờ vẩn say sưa
quên về.

VÂN-ĐÀI

Vọng Phu

Chàng đi một phút hồn mây
biếc.

Thiếp đứng muôn thu lệ
suối vàng.

Xương núi máu sông dù lở,
cạn,

Tình còn xanh ngắt bốn
mùa sang.

MỘNG-SON

CHIỀU thứ bảy. Mợ tham Dạng sửa soạn trang điểm ngay từ lúc ba giờ. Đồng hồ gõ năm tiếng mợ mới rời chiếc bàn phấn đứng lên. Mợ chọn chiếc áo đẹp nhất mặc, và sau khi ngắm nghía kỹ càng một lần nữa trong gương, mợ mới ra cửa đi đi lại lại có ý ngóng chờ. Mợ ngóng chờ cậu ở sở về đưa mợ đi chơi. Lòng mợ bây giờ sung sướng, trên nét mặt có cái vẻ hí hửng của đứa trẻ con sắp được kẹo.

Đã sáu tháng nay, mợ chưa từng được đi chơi với cậu một buổi chiều thứ bảy hay một ngày chủ nhật nào! Nghĩ đến lại đau lòng. Sáu tháng vừa qua mợ sống trong một cơn ác-mộng, mợ là người đàn bà khổ nhất trần gian. Cậu đang ngoan ngoãn chỉ thú như một cô con gái, tự đứng dầm ra cờ bạc, và như thế chỉ vì một người bạn đã rủ cậu đi lên một tỉnh miền thượng du chơi. Ở đó, có sông Tài Sủ. Theo người bạn, cậu đánh một tiếng, cậu được. Tiếng nữa, tiếng nữa cờ bạc hay đãi tay mới, hôm ấy cậu được nghìn bạc. Nghìn bạc: ngọt một năm đi làm cặm cùi đồ mồ hôi sôi nước mắt của cậu, thế mà nay cậu chỉ kiếm dễ dàng trong có vài giờ đồng hồ. Cậu tự nhủ thầm mình là ngốc đã bao lâu không biết đến cái cách kiếm tiền vừa vui thú vừa dễ như trở bàn tay ấy! Cậu đem tiền về khoe với mợ.

Nhưng là đàn bà, vốn sẵn linh khiến dễ cảm biết trước những sự có thể xảy ra vì cái đồng tiền được bạc ấy, mợ thành khôn ngoan, mợ cất nghìn bạc đi và khuyên cậu đừng nên lên sông Tài Sủ nữa:

—Giữ nghìn bạc này làm duyên mình, và để trả thù cho những người đã vong thân bại gia vì con ma đồ bạc, em quyết đem nghìn bạc này làm vốn buôn bán.

Cậu gật đầu, nhưng cậu thầm nghĩ: Còn cách buôn bán đặt

CHUYỆN CÓ THẬT

lãi nào nhảy như đánh Tài Sủ nữa. Không biết những người thua bạc, họ đánh ra sao, chứ đánh như mình thì chả thể thua.

Tuần sau, cậu cả quyết đi nữa. Cậu lên tàu với cái tri hăng hái của một nhà doanh nghiệp đi khai mỏ vàng. Cậu chỉ còn thắc mắc một điều là đã phải đối trá mợ. Từ khi lấy nhau, cậu đối mợ lần này là lần thứ nhất! «Nhưng ta sẽ về với một nghìn bạc nữa để làm cho vợ ta phải ngạc nhiên, sung sướng.»

Bất ngờ, canh ấy, cậu thua, thua gần hết số tiền được canh trước. Tiền đã vào tay lại dễ lọt mất rõ thực đồ ngốc. Cậu âm thầm tức tối và chú nhật sau cậu lại đối mợ, để lên sông Tài Sủ. Lần này thì cậu tự hứa hễ kéo lại số tiền được trước là thôi, quyết không đánh nữa. Ma đồ bạc chêu người toàn dùng sự hất hủi để mà ràng buộc, canh ấy cậu lại thua, thua vào tiền nhà rồi! Kay cú, từ đó không chủ nhật nào cậu không đi lên sông Tài Sủ. Trước nề mợ cậu còn dần điểm, dần dần cậu đi công nhiên mặc lời mợ khuyên can khóc lóc. Cậu đi ngay từ tối thứ bảy đến tối chủ nhật mới về, người phờ phạc, túi rỗng không. Bao nhiêu tiền danh dự đã tiêu ma hết, cậu bán đến tư trang của mợ, cậu vay công lĩnh nợ. Trong nhà luôn luôn diễn ra những cảnh ỉ eo khổ nhục vì chủ nợ thúc dục. Ấy là riêng mợ đã chịu nhẫn nại âm thầm không nổi trách móc dằn vặt cậu. Mợ chỉ nhỏ nhẹ mà khuyên, song vô hiệu. Mợ mong một ngày cậu đổi tâm đổi tính, chứ bây giờ thì thật không còn ai khuyên can nổi cậu nữa.

NGƯỜI

Cái ngày phúc đức ấy đã đến. Hôm qua cậu tự nhiên đem số nợ ra tính với mợ. Thấy số nợ đã chồng chất lên cao quá, có lẽ làm đến già đời với số lương của cậu, cậu không trả nổi, cậu rửa nước mắt nắm lấy tay mợ mà thề với mợ sẽ không bèn mảng đến cái tỉnh Thượng Du kia nữa. Nghe cậu nói mà mợ không dám tin đôi tai của mợ, mợ bắt cậu nói lại một lần nữa. Mợ hân hoan nhảy nhót lên mà bá lấy cổ cậu, mà hôn một cách thành kính, một cách biết ơn, biết ơn cái kẻ đã hứa sẽ không làm khổ não mình nữa!

Cả ngày hôm qua, cả đêm hôm qua, cả ngày hôm nay mợ như một kẻ chết, sống lại và vừa mở ra trước mắt mợ một cuộc đời mới, mợ tha hồ xếp đặt những cảnh sát lậu hay hoàng! Buổi trưa trước khi đi làm cậu bảo mợ:

— Em ở nhà sửa soạn, anh về đưa em đi chơi. Lâu lắm chúng ta chưa đi Gò-đa, chưa đi ăn hiệu, chiều nay phải đi, để bù lại...

Thực là trùng ý mợ. Cuộc đời lại tươi vui đẹp để biết bao! Cậu vừa đi khỏi mợ đã đi soát tử áo, đã ra ngay bàn phấn. Như nhà phú ông trong Kinh Thành sửa soạn tưng bừng đón đưa con noang hồi đầu trở lại

TÌNH DỊCH

của
THU THU

mái gia đình, vợ phải trang điểm thật lộng lẫy để đón tiếp người chồng hồi quá, để rước cho xứng đáng cái hạnh phúc, người ấy mới mang trả lại vợ.

Mợ Tham đi tung tăng, lòng thầm tính những món ăn mợ sẽ gọi một khi vợ chồng mợ đến hiệu ăn, Ăn xong, không chừng vợ chồng, mợ sẽ đưa nhau đi xi-nê. Hay là thôi, bao lâu mới có một tối thứ bảy vợ chồng xum họp, mợ thích vai kẻ vai, vợ chồng thủ thi trong gian phòng riêng hơn là mua vui trong rạp chiếu bóng. Xe nhà, xe đạp lũ lượt tới tấp ngoài đường, kéo ở các trường, các sở về những người chồng, những người con. Chồng mợ chắc cũng sắp về. Xe thừa dần. Trời mờ dần. Hay là cậu Tham còn muốn đi bộ. Muốn rẽ vào đâu mua cho mợ chiếc bánh, gói kẹo như xưa cậu vẫn thường làm?

Bên ngoài mợ vẫn bình tĩnh đợi, nhưng trong lòng mợ đã hồ nghi.

Bây giờ, rồi tám giờ, mợ không mong đợi gì nữa hết. Lòng mợ tê tái, trong lòng có cái gì nhào đổ tan tành. Qua cơn thất vọng dè mê, mợ trao lên một môi phản nộ sôi sôi. Mợ không phản nộ với cậu, mợ phản nộ với cái sông Tai Sủu với sự dè bác. Lúc này trước mắt mợ, nó đã

biến thành hình dạng một người đàn bà đẹp, tai ngược đang tranh cướp với mợ người chồng của mợ. Mợ oán rửa nó, oán rửa sự quyến rũ tai hại của nó, như mọi người đàn bà khác lên cơn ghen oán rửa kẻ tình địch của mình vậy. Và cũng như mọi người đàn bà bị cướp chồng, mợ muốn xem mặt mũi cái kẻ cướp chồng mình ra thế nào mà nó lại làm cho chồng mình say mê đến ruồng bỏ mình như thế?

Thế là trong lòng mợ uầy cái ý lên Thượng Du xem sông Tai Sủu. Trước, mợ cũng đã từng có ý nghĩ ấy, và chính cậu, cậu cũng đã rủ mợ đi nhiều lần với cái ý làm cho kẻ khác tòng phạm với mình để tội mình nhẹ đi. Song mợ đã nhất định không lên. Mợ gớm ghiếc khinh tởm sông Tai Sủu, vì nó, mợ mất cả hạnh phúc gia đình, mợ còn nhìn nó làm gì? Nhưng lần này thì mợ phải lên, phải đối diện với kẻ thù. Để làm gì? Mợ không nghĩ đến. Hình như chỉ nhìn nó mợ cũng đã trả thù được chút ít rồi.

Mợ sắp sửa áo quần. Sáng mai mợ sẽ đi chuyến tàu thứ nhất. Lúc ấy đã vào nửa đêm, mợ đang trần trọc trên giường thì có tiếng người lạ gọi. Mợ hấp tấp ra mở cửa, lòng xao động lạ thường. Mợ run tay nhận chiếc giấy thép người ta đưa cho mợ. Chiếc giấy thép xanh có màu giấy đỏ in hai chữ «tối cần» dán ở ngoài. Glấy màu đỏ, không hiểu sao nhìn nó mợ lại rung mình nghĩ đến cái màu của máu. Mợ mở giấy thép ra đọc hàng chữ:

«Không thể trở lại Hanoi nữa nếu mai mợ không đem hai nghìn lên tìm tôi ở Triều Châu khách sạn phòng số 40.»

Mợ Tham koảng người lên. Những lời gọn gàng trong giấy thép dẫu bao nhiêu sự hãi hùng mà chỉ cái linh khiển của mợ cảm thấy. Mợ biết món tiền hai nghìn đem lên không phải là dễ cậu đánh gờ, nhưng là dễ dùng vào một việc khác rất quan trọng. Có ai đã nói chuyện với mợ, cậu hiện giờ được giữ tiền két trong sở. Mợ không để ý đến chuyện đó, với lại mợ không dám ngờ rằng cậu có cái gan liều lĩnh lấy tiền của sở mà đánh bạc. Thế mà nay cứ như nhờ trong giấy thép thì mợ thấy rõ ràng là cậu đã phạm cái tội biến thủ kia rồi, chỉ có biên thủ tiền của sở mới không thể trở về Hanoi, không thể trở về Hanoi còn có nghĩa là chết quách đi nữa! Nhưng sự tự sát vì cờ bạc chưa thấy mợ vẫn thường đọc trong nhật trình làm cho mợ kinh khủng. Giếp cả sự giận chồng, oán cờ bạc, mợ chỉ còn thấy có sự nguy hiểm đang chờ chồng. Mợ cố thu can đảm cố tỉnh chí để suy tính những cách xoay sở vay mượn cho ra số bạc hai nghìn. (Còn nữa)

Nhắn chị em

Nhắn chị em tới kỳ ở cũ?
Muốn tốt tươi nên giữ

màu da!

Hoa-Kỳ Rượu Chồi nên
soa?

Dung nhan sẽ thấy nở
nà hơn xưa!

Vừa giãn huyết lại vừa
giãn cốt!

Vẻ đoan trang đẹp tốt để
trông!

Ngày xuân càng được
sắc hồng!

Càng tăng màu thắm,
càng nồng tấm yêu!

VŨ-THỊ NGUYỆT-NGA

Những bước chân vòng kiềng

Kể tất cả các bộ phận của thân thể, chị em Việt-Nam ta hình như riêng lơ dềnh với đôi chân - tôi muốn chị em hiểu chân - là từ đùi trở xuống. Đó cũng là một điều không lạ vì phong tục ở nước nhà không cho phép chị em có quyền như các bạn gái Âu-Mỹ bạn váy cụt để hở chân. Chân không để hở nên chị em cũng không cần phải coi sóc đến nó. Đó là một điều khuyết-diễm lớn. Nhiều chị em thân hình rất kiều diễm, thể mà giáng đi thì xấu lạ lùng. Có chị đi như chim nhầy (vì đầu gối cứng) có chị đi khệnh nệnh như vịt (vì đùi thừa mỡ) có chị lại đi vòng kiềng (vì chân không được thẳng).

Những chị ấy nếu sinh trưởng vào nơi khá giả, cứ năm năm về mùa này được đi tắm biển mới nhận thấy cái xấu của đôi chân. Các chị co buồn, song hết hè là các chị quên ngay.

Nay nhân mùa tắm biển đã tới, chúng tôi xin giúp chị em mấy phương pháp của giao sư Leroy làm cho chị em có đôi chân tuyệt mỹ.

GIỮ CHO CHÂN THẲNG

Sáng sáng, đứng thẳng, một tay vịn vào một cái bàn, hoặc chống tay vào sườn, lấy hết gân chân, ném mạnh chân ra phía trước - cố nhiên là ném một chân thôi. Rồi lại ném sang phía sau, rồi lại ném ngang ra. phương pháp này kêu là « Le Jeté ».

LÀM CHO ĐẦU GỐI MỀM

Tay vịn vào ghế hoặc bàn, một chân dơ lên cho ngang ra phía trước rồi ngồi từ từ xuống

một chân kia. Làm quen thì không cần vịn tay nữa. Làm hết chân nọ đến chân kia.

LÀM CHO ĐÙI THON, BÓT MỠ THỪA

Đứng thật thẳng lấy hết gân chân, một tay dơ về phía trước một tay dơ về phía sau, đồng thời bước một bước thật giải về phía trước, cái chân bước thành hình thước thợ, chân sau soãi với thân thành một đường ngả thẳng tắp. Tập hết chân nọ đến chân kia. Phương pháp này gọi là « Fente d'es-crimeurs ».

LÀM CHO MẮT CÁ, BẮP CHÂN THUÔN

Mỗi sáng đi 15 phút toàn bằng ngón chân, nghĩa là đi kiềng. Theo luôn trong một tháng, bạn sẽ có đôi chân rất đẹp. Còn nếu da chân bạn đen thì bạn nên dùng lait d'amaude douce bôi luôn, da sẽ đẹp để

mềm mại như Satin vậy

CÔ THỦY

DOCTEUR HY

81, Rue Richaud - Hanoi

(ĐƯỜNG PHỐ HỘ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

CHUYÊN MÔN VỀ BỆNH
HOA - LIỄU BỆNH ĐÀN - BÀ

DAN BA NHAT TRONG VAN GIOI

Tiếp theo

lòng ham đọc, ham biết. các nữ-sĩ Nhật đã biết tuân theo lời hiệu triệu của Minh Trị Thiên-Hoàng, một vị vua rất có công với nền văn hóa của Nhật. Lời hiệu triệu ấy như sau này :

« Hỡi Thần-dân. Các người hãy cố gắng là những người con hiếu, những người bạn hiền. Hãy sống một cách nhũn nhặn và điều độ, hãy ban phát lòng tử tế với tất cả mọi người. Hãy chăm nghiên cứu về Khoa-học, và Mỹ-thuật. Nhờ thế, các người mới có thể mở mang những năng-lực tinh-thần và gây được những đức tính tốt.

Môn nhiếp ảnh cũng giúp giúp rất đắc lực người đàn bà Nhật trong những cuộc đắc thắng của họ. Chẳng phải in ảnh lên báo chương, họ sẽ được các người đàn ông đến cầu hôn. Nhưng nhờ có những tấm ảnh về mọi sự hoạt động của người đàn bà Nhật luôn luôn in trên các báo chí, mà những người đàn bà Nhật rút rất nhất cũng dám mạnh bạo, bắt tay làm việc. Đã vậy dư luận của công chúng lại rất thiện cảm với phong trào Phụ-nữ và hết lòng ủng hộ Phụ nữ. Công chúng tò mò muốn hiểu tâm tình sở thích và công việc làm của Phụ nữ. Người đàn bà Nhật trước kia sống ẩn náu như con ốc trong khe đá, giờ đã dám bày tỏ những tính cách của mình. Tuy vậy họ vẫn giữ được sự kín đáo thủy mị của họ và không rơi vào sự phô trương âmĩ, quảng cáo thô bỉ ..

Hãy xem những tạp chí của họ thì biết. Họ in ảnh những vị phu-nhân trong xã hội phong lưu, những nữ sĩ, những người đàn bà chức nghiệp to, nhưng họ cũng in cả ảnh những người đàn bà thôn quê, bình dân. Thành thử người đàn bà ở giai cấp này nhờ những bức ảnh, những lời văn ký chú, làm quen với người đàn bà ở giai cấp khác, hiểu được nhau. Những tiểu thuyết, những bài thực nghiệm đều có một tính cách ích lợi chung và đều chú ý đến chỗ

giống nhau nhất ở mọi người đàn bà bất phân giai cấp. Trong số các tạp-chí đó, có tờ FUJIN KÖRON có một tính cách về văn chương rất đặc biệt, dành riêng cho những người đàn bà học thức, mục đích là nâng cao thêm trình độ học thức ấy lên.

Phổ thông hơn thì có những tờ SHUFUNO TOMO (Ban của bà chủ nh.) và tờ FUJINI KARABU (Câu lạc bộ của đàn bà) thường đăng những bài về văn chương và những bài luận thuyết đem lại cho nữ độc giả, sự am hiểu những khuynh hướng của cuộc sinh-hoạt trong khắp các tầng lớp xã hội. Bà Hani, nhà nữ giáo-dục danh-tiếng trong tờ Fujin no Tono (người bạn của đàn bà) chủ trương sự dúp đỡ người đàn bà trong cuộc đời mới và trong cuộc giáo dục nhi đồng. Tờ Ijyennenno Hikuri (Ánh sáng trong gia đình) có tới hàng mấy triệu độc giả mua năm, phổ thông khắp các thôn quê.

Ngoài những tạp chí do phụ nữ chủ trương ta còn thấy có bà Noma chủ trương một hội xuất bản rất lớn, mà châm ngôn là phong tục tập quán tốt mới là căn bản sự hưng thịnh vĩ đại của quốc gia. Bà xuất bản chín tờ tạp chí, và những tờ tạp chí dành riêng cho trẻ

em, do bà chủ trương có những nhà văn rất danh tiếng viết. Bà còn định giao thiệp với khắp các nước và dùng cả sự thu âm vào đĩa hát để tiếp tục công cuộc xuất bản của bà.

Một công chúng vốn sẵn lòng ham đọc đã khuyến khích cho các nhà văn nam nữ Nhật. Những nữ sĩ Nhật đều được công chúng bên Nam - giới ham đọc. Các ông ấy muốn hiểu biết tâm tư người bạn gái và nếu chẳng có những áng văn của các nữ sĩ Nhật thì có lẽ họ chẳng hiểu được lòng người đàn bà.

Một nữ-sĩ thuộc vào các nhà văn hiện đại và rất giàu văn tài, tính ý là bà AKIKO Yosano đã làm trọn được ba cái ước vọng của bà : làm nhà văn, làm vợ, và làm mẹ một đàn con đông. Bà lại là một nữ thi sĩ có tài, bà cùng chồng chủ trương một thi phái mới và chính bà là nhà thi sĩ Nhật thứ nhất ca tụng cái cảnh Paris và « cây rêu nở hoa » bằng thơ Nhật.

Dịch theo nguyên văn của bà Kikon Yamata

THUY-AN

Kỳ sau : Nền giáo-dục hùng tráng của người đàn bà Nhật của ông André Bellessort trong Hàn lâm viện Pháp.

Cac Bà, Cac Cô

Ở trong tỉnh !... Về quê !..

Ra bể !.. Hay lên núi !..

ĐỀU ĐỘI

NON THANH QUAN

KIỀU NHẢ, MÀU TƯƠI

Tiện lợi như chiếc mũ. Đẹp và nền như khăn vành giày

Trình bày tại

HIỆU ĐÔNG - TRANG

11, Phố Gia-long, Hanoi

Kiểu và nhãn hiệu đã trình Tòa Án Thương - Mai, Hanoi

Trong một tháng trừ 25%.

Đề các bà các cô biết rõ sự đẹp và tiện lợi của chiếc

NÓN THANH-QUAN

Những độc-giả cổ tên dưới đây hãy gửi trả tiền đầu các bạn đã thôi rồi.

	ngày gửi	ngày thôi
M. le Président du cercle ante. (Bản Yên-Nhân)	12-12-42	8 5-42
M. le Président de la Sété. Bienfaisance « Tập. Phúc » (Hai-duong)	»	»
M. le Président de la Sété Bienfaisance « Chi Thiện »	»	»
M. le Président du cercle Ante.	»	»
M. le Président du cercle Ante. de Ninh-giang	»	»
M. Tyvilan Magasinier à la Sété frse des Charbonnages du Tonkin	»	»
M. le Président de la Sété d'Enseignement Mutuel (Ninh Bình)	»	»
M. le Président du cercle Hà-châu (Hanam)	»	»
M. le Président du Cercle Ante (Quảng yên)	»	»
M. Vũ-xuân-Bình Tri-châu Lộc-Yên (Yên Bái)	»	»
M. Lê Duy Ba Tri châu de Van-Bàn	»	»
M. Trần lệ Nghiêm Bang-Tá Traihutt	»	»
M. Nguyễn văn Đức Bang Tá Tu-lê	»	»
M. Nguyễn Gia Vơ Thừa-phái Bureau du Tuần Phủ	»	»
M. Đỗ đẳng Trình Thừa-phái Trấn Yên	»	»
M. Nông Ích Văn Tri Phủ de Văn châu	»	»
M. Nguyễn đình Văn Tri Phủ de Trấn Yên	»	»
S. E. Nguyễn Bách Tuần Phủ	»	»

THƯA BÀ, ÔNG BÁC SĨ KHUYÊN

Tiếp theo

Mắt trẻ có thể tiếp nhận ánh sáng ngay từ mấy giờ đầu ; cứ xen sách trẻ nhắm mắt khi bị ánh sáng chói quá thì đủ hiểu. Lúc ấy trẻ chưa biết khiến mắt đưa theo các vật nhìn thấy, nhiều người tưởng trẻ chưa biết nhìn, như thế là nhầm ; trẻ đã biết nhìn chỗ sáng xa chỗ tối, nếu 1, 2 hôm đầu cho trẻ ngủ ở chỗ sáng đèn, tất trẻ sẽ khóc ngay, luôn luôn chần chọc không ngủ yên, nếu hôm thứ ba ta tắt đèn. Từ tuần lễ thứ nhì trẻ đã tập quen đưa mắt nhìn các vật không xa quá 1 thước ; đến lúc ba tháng trẻ sẽ nhìn xa tới 5 thước, lúc 6 tháng biết nhìn nhận người quen lúc 9, 10 tháng thích nhìn các vật đi lại như xe cộ. Từ 4 tháng đã biết nhận các màu thẫm, sau dần dần mới để ý tới các màu nhạt.

Tai trẻ có thể tiếp nhận các tiếng từ lúc mới lọt lòng, cứ xem ngay việc trẻ rất minh khi có tiếng động mạnh thì đủ hiểu ; lúc 15 ngày đã

biết để ý nghe, hề thấy tiếng lạ thì nhiều khi đang bú cũng nhả ra để nghe : được 1 tháng biết quay đầu về phía có tiếng, từ 3, 4 tháng thích nghe những tiếng êm ái như tiếng ru, tiếng hát, tiếng đàn.

Bắt đầu từ 4, 5 tháng trẻ đã dần dần hợp các cảm giác thấy bằng tai và mắt, từ 8 tháng biết quay nhìn chỗ nghe thấy tiếng và dùng mắt tìm vật phát ra tiếng. Ngay từ tuổi ấy trẻ cũng hay nhìn và nghe người lớn nói, đến 1 năm, sau khi quen tiếng nói và nhìn môi mấp máy trẻ bập bẹ học nói.

Trong ba tháng đầu sự xúc giác hãy còn kém (toucher), chỉ nhận biết những sự nóng lạnh hay cái gì châm chích đau quá, sau mới biết khó chịu vì tã lót dơ bẩn, thấy thích được người ta xoa đầu, vuốt ve, mới biết giơ tay để sờ mó các vật ở chung quanh mình như để nhận biết hình thể. sự mềm rắn, sự nóng lạnh của các vật ấy.

(Còn nữa)

BÁC-SĨ LÊ-HỮU-MY

Tần kịch « tổng tiền nhà vợ » đã gây nguồn cảm hứng cho nhà tiểu thuyết Lê-văn-Trương viết nên áng văn kiệt-tác để lại cho hậu thế:

CHÔNG CHÚNG TA

Một cuốn phim thời sự vô cùng đặc sắc, một thiên tiểu thuyết xã hội vô cùng bi-đát, trong đó, những uẩn khúc của vụ tổng tiền đã được kể lại rõ ràng.

Sách in đẹp — Giá 0\$ 80
Có bán tại các hiệu sách lớn

NHÀ XUẤT BẢN

ĐO' I MO' I

62 Phố Takou — Hanoi
Tél. 1638

Đã có bán :

Anh và tôi (Lê-văn-Trương) 1\$ 20

Đầu bạc, đầu xanh (Lê-v-Trương) 1\$ 00

Lỗi thời (Phạm-ngọc-khôi) 0\$ 70

Sắp có bán :

Ái tình và sự nghiệp (Lan-khai)

Những kẻ có lòng (Lê-văn-Trương)

TOI O VOI TROI

(Tiếp theo số 151)

Giao cho tôi cái ăn cái uống trong nhà chẳng? Khi thấy mẹ tôi mở nắp hết các chum các vại, chum vại đều rỗng không tận đáy thì tôi càng ngạc nhiên. Mẹ tôi nói:

— Đây cái gia cảnh là thế đấy mợ ạ. Việc cưới xin của cậu mợ cũng là vay mượn bà con cả, chứ nhà thì thanh bần lắm, ăn bữa hôm lo bữa mai. Tôi càng đáng việc nhà này đã hai mươi năm rồi, giờ thì đến phần mợ.

Nói rồi mẹ tôi bỏ đi ra mặt tôi đứng giữa một hàng chum vò vại rỗng. Tôi ngơ ngác không hiểu ra sao? Người ta định thử ý mình chẳng. Hay người ta nói sự thực? Nến là sự thực, thì cái sự thực ấy cũng đột ngột cho tôi quá. Tôi không dám hỏi lại mẹ tôi, tôi giả cách vào buồng tìm gói chè tàu đánh thức chồng tôi dậy và khẽ hỏi sự tình. Lúc ấy thực quên cả cái gương ngội xấu hổ của vợ chồng mới.

Nghe chồng tôi nói tôi mới hay nhà chồng tôi nghèo thực và về việc cưới hỏi tôi, đã phải vay bà con ba chục quan tiền. Cô dâu là con gái quan Thượng, chắc hẳn thế nào cô dâu cũng có vốn. Mọi người đều sẵn lòng cho vay, chờ cô dâu về trả. Chồng tôi thực thà lắm, nói hết và sau cùng nắm tay tôi mà nói: Tôi thương mợ lắm, thân danh con nhà quan quen ăn trắng mặc trơn bây giờ lấy phải thằng học trò nghèo, lại nặng gánh gia đình. Có cô dâu nào mới về nhà chồng đã phải lo ngay gạo cho nhà chồng bao giờ không?

Chàng nói mà rung rung nước mắt, khiến tôi bồi hồi cảm động. Tôi vội an ủi chàng và hứa rằng chàng sẽ hết sức chu toàn, chàng cứ việc lo mà học với các em;

Tôi mở hòm, mở đây, lấy hết tiền vốn được ngót trăm quan. Lúc ấy tôi mới biết ơn mẹ tôi. Nếu mẹ tôi không kèm thúc tôi dệt vải, cho để có cái lãi dệt vải ra thì bây giờ trước cái tình thế này, tôi biết xoay trở ra sao? Tôi đem năm chục

quan tiền đưa mẹ chồng để bà đi giả nợ ngay. Vốn vốn còn lại được hai chục quan và đôi khuyên vàng đeo ở tai.

Tôi phải tính ngay cách làm ăn. Tôi hỏi chồng tôi xem ở quê này xưa nay có nghề gì kiếm ăn được. Chồng tôi nói làng chỉ chuyên làm ruộng và buôn bán loanh quanh mớ rau mớ củ mà thôi. Nhà chồng tôi cũng không có lấy một thước đất. Tôi hỏi chồng tôi thế xưa nay mẹ chồng tôi đã làm ăn ra sao mà cả nhà no đủ được đến bây giờ. Chồng tôi kể công ơn của mẹ kế tôi hai mươi năm nay may thuê và mượn, chạy ngược chạy xuôi đầu chợ cuối chợ nuôi nôi được cả gia đình. Và hồi trước bố chồng tôi còn mạnh khỏe, thường giầy học tre trong làng, hay cho chữ, cho câu đối cũng đỡ đần được mẹ tôi. Mấy năm sau này bố chồng tôi yếu, mẹ chồng cũng kém sức nhiều, gia đình

lắm vào cảnh túng quẫn thỉnh thoảng trong nhà thường bữa đói, bữa no. Tôi nghe mà rớt nước mắt, chẳng phải tủi cho thân tôi lấy phải chồng nghèo, nhưng thương bố mẹ chồng, thương các em chồng. Nhân đó chồng tôi mới khuyên tôi nên ăn ở hết đạo với mẹ kế, vì tuy là mẹ kế mà bà ở với chồng tôi thân yêu như con ruột. Tôi hiểu cái bồn phật, cái trách nhiệm của tôi lúc bấy giờ. Thôi thì vui vẻ giang vaira mà gánh vác giang sơn nhà chồng.

Luôn mấy phiên chợ Tổng, là chợ to nhất vùng ấy, tôi đều đi để xem xét xem có thứ hàng gì buôn bán được, tôi quyết ra buôn vì nghĩ rằng cái nghề dệt của tôi cũng không đủ ăn cho cả nhà được, và bây giờ lại về tận làng khuôn vác khung cửi ống mối lên, không những ngại mà còn sợ kẻ quen người thuộc bên tôi họ dăm-di tưởng rằng nhà chồng tôi nghiệt, con dâu mới về đã bắt làm chẳng. Thế là độ một tháng sau, quang thúng trên vai tôi đã thành một cô hàng sên, một cô hàng tằm. Sáng giầy sớm thôi sẵn cơm nước, quét cửa

Xem trang sau

HIẾU

của bà BỬU-ĐÁO

« Cha còn, theo trí cha; cha mất theo tính cha, ba năm không đổi đạo mới gọi là hiếu » nói ra câu ấy là tự miệng đức Khổng-Phu-Tử. Vậy trước khi ta đánh giá nó, ta nên biết cái ý của đức Khổng. Đức Khổng cũng như đức Phật, phạm bao giờ dạy học trò cũng tùy theo sức của mỗi người, thành thử lời ngài phần nhiều là lời răn riêng hơn là lẽ thuật chung, ngài dạy câu ấy, không phải ngài cho lời ấy là một tông-tắc về hiếu để cho mọi người noi theo. Không! đó chỉ là

vì người học trò mà ngài dạy câu ấy sơ-suất về mặt ấy vậy. Nhưng nói thế cũng không phải là câu kia, đối với một số người không có thể là một lẽ thật và thế-gian biết bao nhiêu cảnh? « Cha làm thầy, con đốt sách ». Nếu chí của cha mình quả là một chí cao chính, sao mình lại không hoạt động theo để vui lòng cha, và nhân tiện, giúp thêm đức tin cho người ta đi đến mục đích? Nếu tính ý của cha mẹ mình quả có phẩm cách, sao mình lại không noi theo đây để hoá mình thành hình ảnh của người, để thế-gian còn có dịp sống lại trong trí cái tên tuổi của người, mỗi lần thấy mình?

(Còn nữa)

quét nhà rồi mới ra đi, chiều về, chợ sớm, lại cơm nước quét dọn, dũa ở bé mượn mấy hôm cưới. Mẹ chồng tôi sợ tốn cơm đã cho về rồi. Tôi đi chợ thì lờ lãi cũng chả được bao nhiêu, vẫn ăn dần vào vốn, tôi lo buồn lắm, tuy thế không dám nói ra với ai. Trước mặt bố mẹ chồng và chồng vẫn phải làm ra bộ có lưng vốn nhiều, lờ lại khá. Tôi làm thế, thực không phải có lòng muốn phô trương khoe của, song chỉ sợ cả nhà chồng lo buồn, và ngược thẹn con dâu đã không có lại ham cả vào con dâu chẳng? Khốn nạn, về nhà chồng thấy bố mẹ chồng các em chồng, chồng quần áo rách như tổ đĩa không có lấy một manh áo lành nữa, muốn may ngay mà cũng phải giữ ý giữ tư. Tôi vốn biết nhà nọ koi khải mình may ngay ngộ nhà chồng cho mình thì của, cây tiền, một là sinh tử, hai là bảo mình có ý sực chẳng? Mình có lòng tốt nhưng cũng phải biết cách thì hành cái sự tốt thì mới toàn vẹn như ý được, cho nên muốn may mặc cho nhà chồng mà cứ phải dần dà. May cho ông bố chồng mẹ chồng thì nói dối mới buồn được tám nải tốt, để thầy mẹ may một chiếc.

Với các em chồng và chồng thì đi chợ về phải làm mặt hí hửng hôm nay được lãi to để may biếu các chú và nhà tôi vài bộ quần áo. Cứ dùng cách ấy mà tôi may được đủ quần áo cho cả nhà, mà không làm tủi nhà chồng. Nhưng may được đủ cho cả nhà, vốn tôi đã sạt. Ấy là không kể tiền giấy bút mực cho các em chồng và chồng, còi tàu của bố chồng qua đi chợ về của mẹ chồng cũng tốn tổn cho tôi. Một tháng túi phải đi chợ 20 ngày thôi tôi còn nhiều thì giờ thông thả quá, lại mua về chợ sớm không có việc gì làm tiếc lắm, tôi nhấ quyết dờ nghe dợt ra. Một lần về thăm nhà tôi mang cả đồ lễ lên, thế là từ đó về chợ lại dợt cả đến nửa đêm, cả dợt những chợ búa tôi kiếm được đủ ăn tiêu trong nhà.

Giá cứ thế thì cuộc đời của tôi cũng dễ chịu chả còn dám ước vọng gì hơn. Bố chồng tôi nghiêm mà hiền, mẹ chồng tôi cũng lành, cả nhà đều hòa thuận vui vẻ. Còn sự tương đắc riêng của vợ chồng tôi thì không phải nói, diện mạo của chồng tôi ngộ quen tôi không thấy xấu nữa và bà con làng mạc có ai đùa tôi: « Sao cô đẹp thế mà lại lấy cậu cả xấu thế, con gái làng tôi đều chê » thì tôi chỉ mỉm cười.

(còn nữa)

chuyện riêng

Tiếp theo trang 2

ghét mình. Nhưng nếu mẹ chồng quảng đại thương con dâu, chồng cũng tỏ lòng thương vợ thì H biết đâu chẳng hối quá. Đàng này có lẽ càng thấy ghét, H càng đâm liều, mẹ chồng và chồng càng ghét bỏ. Cái vòng nhân, quả ấy muốn dứt chỉ có lòng cố gắng thương yêu của chồng và mẹ chồng là có thể dứt được. H và T nhờ vậy vẫn có thể thương, yêu được nhau. Đại cương ý kiến của tôi đối với sự ly hợp của vợ chồng T là thế, giờ xin trả lời theo câu hỏi của cô: 1 Không nên nghĩ xấu cho hai người thiếu-nữ trước khi chưa dò la. Nhưng dù 2 thiếu nữ ấy tốt hay có điều gì xấu thì việc làm của nhà 2 thiếu-nữ cũng đáng chê. Biết người ta đã có vợ sao lại nở rở duyên người ta mà ưa em gái mình vào? Dù có biết vợ chồng người ta bất hòa, thì cũng phải đợi người ta xa hẳn nhau rồi hãy mưu nhân duyên cho em gái mình chứ? Cái tội rở duyên là một cái tội đáng khinh và ông anh ấy như lời cô cũng đáng để cho thiên-hạ dăm-dì: Ủ em có làm sao thì mới phải lấy chồng thừa chứ?

Thư tín

Đã nhận được mandat của quý vị kẻ dưới đây vậy xin cảm tạ.

Cô Huyền-Nhân (Thanh hóa) bà Đinh văn Tường (Bến thủy) ông Nguyễn xuân Quế (Hoế) ông Nam Tân (Haiphong) Librairie Văn-Thanh (Tourane) bà Đặng Phương Khái và cô Nguyễn thị Huệ (Trà vinh) bà Hải-Châu (Phủ thọ) bà Vũ đăng Quý (Yên báy) bà Phương Lê (Chợ lớn) ông Nguyễn văn - Ngọc (Thanh hóa) cô Như Ý (Vinh) cô Nguyễn thị Ngọc (Nam định) bà Đào xuân Thịnh (Yên bay) bà Ngô thế Kiên (Tuyên quang) bà Tạ bình Khiêm (Phong Thanh) bà Sinna (Saigon) cô Thương Khin (Bắc kạn) cô Phan Ân (Haiphong) bà Võ đình Cờn (Tourcham).

Bà ĐẶNG THỊ (Vĩnh-yên). — Hạn báo của bà đến 19642 mới hết chớ không phải 19342.

Bà VŨ ĐĂNG QUÝ (Yên báy) — Báo vẫn gửi đến bà liên tiếp chớ không ngừng một số nào cả, bà

4.] Không ai cấm một người mẹ cái quyền lo hạnh phúc cho con. Nhưng không phải cứ vì hạnh phúc của con mà người mẹ có quyền làm những sự bất chính. Ngấm ngấm cho phép con tư tình với người thiếu nữ nọ: Đó là một sự bất chính. Người con dâu cũ, họ biết ra, người ta sẽ thù oán và coi rẻ mẹ chồng biết bao! Lỡ ra sau này cuộc nhân duyên ngấm ngấm kia không thành, người mẹ lại càng làm cho cuộc đời của người con trai mình phiền nản phức tạp. Vợ cũ không lấy được có phải thêm tội cả cho người thiếu nữ đính hôn không?

Tóm lại nếu T và mẹ T Không còn kể gì đến những sự tắc mắc của lương tâm, nhất quyết bỏ H và lấy người thiếu nữ kia thì mẹ T và T phải làm đường đường chính chính phải làm lay chuyển được lòng người cha, chớ không nên làm sự khuất tất.

Sợ người ta lấy người khác mất thì cố mà thu xếp cho xong xuôi, hoặc liệu bề không thể được thì thôi đi chớ đừng dăm kỷ vợ mới rồi để đó. Người thiếu nữ không phải là một món hàng đem trao đổi lấy về.

THU-LINH

không nhận được đó là bị thất lạc đã cho gửi thường 2 số báo của bà hết hạn từ 21 9 41.

Ông PHẠM ĐÌNH GIỚI (Yên báy) hạn báo của ông đã hết từ 21 9 41 đến nay là 8 tháng rồi.

Cô THƯƠNG KHIN (Bắc kạn) — Đó chính là Mandat chớ không phải là Talon.

Bà VŨ ĐOÀN VINH (Phủ Cát) báo vẫn gửi đến bà liên tiếp, xong chắc đã bị thất lạc, đã cho gửi đến bà 2 số từ 1er 5-42 đến giờ.

Giới thiệu sách báo

Chúng tôi vừa nhận được cuốn:

Việt Nam sử học Triều Tây sơn: Của Phan Trần Chúc giá 0p70 và cuốn:

Nhân cách Phụ nữ Việt-Nam. của Nguyễn Lương Bích giá 0p50 đều do nhà Mai Lĩnh gửi tặng, vậy xin cảm ơn nhà xuất bản và giới thiệu cùng bạn đọc,

Xưa nay bị nhiều, vì :

Ăn no vội tắm ngõ thường!!!

Cơm no vội đã lên giường ngủ ngay!

Dục tình đương lúc no xay!!!

Phòng tích bệnh ấy xưa nay bị nhiều.

Chỉ uống một liều,

Thấy giẽ chịu ngay.

Bao to 12grs. 0p.55 — Bao bé 6 grs. 0p.30

Quý ngài đề ý...

Vì vật liệu dùng bào-chế tăng giá quá cao, nên kể từ 5 Mai 1942 giá thuốc định như sau đây :

1) Thuốc trị ho lao, ho ra máu, của cụ Trịnh-Hải-Long (ội ông Đốc-học Hào) giá 6\$00 và 4\$50.

2) Thuốc đại bổ người già yếu, thanh niên nam-nữ gầy ốm, bạc nhược « Nước Cốt Sâm Cao-Ly » giá 6\$00 và 4\$00.

Ở xa mua gửi mandat cho ông :

Trịnh - Văn Hào

Directeur d'Ecole n° 110 Rue Vassoigne Saigon

ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TƠ LỤA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nền, tussor (dũi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công - nghệ dệt ở Hà-dông đã tiến bộ đến bậc nào

XIN MỜI TỚI XƯỞNG DỆT NGỌC - DUNG

SỐ 32, NÉGRIER — HADONG (Trước chỗ xe điện đỏ)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý-khách muốn mua hay xem hàng — Có nhận hàng gửi đi các nơi.

Tuấn· Bò

Huyết-Hải

Thuốc Bò Huyết

Thực Tiêu

(Dùng cho Đàn-Bà huyết xấu, ăn ngủ kém)

Giá 1\$50 một hộp

NHÀ THUỐC

THƯỢNG-ĐỨC

15, Rue de la Mission

(phố Nhà Chung)

Tél. 1629 — HANOI

Ở xa mua thuốc

lĩnh hóa giao-ngân:»

BAO THANH-NGHI

(ra mỗi tháng hai kỳ vào những ngày 1 và 16)

TRONG SỐ 16 MAI CÓ NHỮNG BÀI :

Tráng rĩ Đạo

Vũ đình Hóc

Ấn độ chính trị và kinh tế

Vũ văn Hiền

Thế nào là hiến pháp

Phan-Anh

Quãng đời của tôi với nhà bác-học Juliot Curie

trong phòng thí nghiệm Ngụy-nhủ Kontoum

Không-tử với học thuyết nho Đặng-thái-Mai

Ảnh và vẽ Tô ngọc-Vân

Một nhà toán học đại tài ông Cauchy

Hoàng xuân-Hãn

Lược khảo về khoa thi hội năm Duy tân thứ bảy

Nguyễn văn Huyền

Vệ sinh nơi thôn quê

Vũ văn Can

Công cuộc bảo vệ hải nhi ở các nước (bài nổi)

Bà Phan-Anh

Trường Cao-dẳng Phan-thiết

Đình gia-Trịnh

Vài an về nhà đất lân cận

Đỗ đức-Dức

Hai người tranh gương nước (truyện dịch)

Phạm chí Lương

HẦY HỘI CHÙA HƯƠNG

Chùa Hương - Tích gần xa
chảy hội
Biết bao người mong tới
cảnh Tiên,
Ăn chay năm mộng cửa triền
Nước Dương mong tưới lửa
phiên từ đây,
Phật thương những ra tay
tế-độ,
Nước Cam-Lồ (1) sẵn có từ
lâu,
Chế theo phương - pháp
nhiệm-mầu,
Hoa-kỳ Rượu-Chôi phải cần
đầu xa,
Khí sinh-nở vừa soa, vừa bóp,

Huyết lưu thông, gân cốt
giãn giãn,
Chèo non, vượt suối nh
nhân,
Dùng qua quả thấy tinh-thần
thanh thơi,
Cầm - công đức Như - Lai
truyền-bá,
Chép vài lời tuyên cáo quốc-
dân,
Hoa-kỳ Rượu-chôi nên cần,
Thuốc hay nước uống sa gần
ngợi khen
Huyền Không Hòa-Thượng
KÍNH-BẠCH

1- Nước Cam Lộ là Rượu - Chôi,
Hoa-Kỳ ngày nay.

Agent exclusif pour
toute l'Indochine

AN - HA

13, Rue du Cuivre Hano

Phát tài

Buôn bán muốn được phát tài nên buôn thuốc HỒNG KHÊ, vì có đủ 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con ai dùng cũng khỏi nên bán ở đâu cũng chạy Thử nào bán chậm đổi được thuốc khác. Lãi mỗi đồng bạc từ 0\$20 trở lên không phải chịu cước phí gì cả.

Manh khỏe

Yếu đau dùng thuốc HỒNG-KHÊ 75 Hàng-Bồ Hanoi (hiệu phát 12 tay có chính phủ chứng nhận) sẽ được mạnh khỏe. Vì có 120 phương thuốc trị đủ các bệnh người lớn trẻ con và nhiều phương thuốc bổ nổi danh tiếng đã nhiều lần được thưởng bội tinh vàng.

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XÒ XÒ

ĐÔNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

Cửu-long

em đã uống vào,
Đường xa sức gái,
Trai nào dám đường?

Rõ mắt
phí thuốc

SAIGON 105

Tổng phát hành Hắc-Kỳ Lèo Hắc Trung-Kỳ * Et-dépensements VẠN-HOÀ: N 8 Hàng Ngang. HANOI
Có bán thuốc Vạn-Hắc danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp đều sẽ thấy sống đây tâm
tinh xuân ở những người bất lực. Thứ cho đơn ông, đơn bà khác nhau.

MA 11111 S